

Motion till riksdagen

1989/90:Bo230

av Olle Östrand m.fl. (s)

Statsbidrag till gruppboende

En viktig utgångspunkt för de äldres boende är normalisering. Boendet skall integreras i samhället och samtidigt skall det finnas en valfrihet i boendet. En mångfald av boende- och vårdformer krävs framöver – ålderdomshem, servicebostäder, gruppboende, sjukhem och naturligtvis enskilt boende.

Kommunernas ansträngningar att tillgodose behoven i boendet för människor med omfattande vårdbehov hindras i dag av åtskilliga inslag i den statliga bostadspolitiken.

Kraven på bra heldygnsomsorg med bl.a. gruppboende växer. Fram till år 2000 kommer antalet senildementa öka i vårt land från i dag ca 100 000 till 125 000. Detta kommer att kräva snabb utbyggnad av gruppboende för ökningen med 25 000 personer med senil demens. Men behovet är eftersatt redan i dag. Då är det viktigt att allt arbete från plan- och markfrågor till att verksamheten startar kan ske utan ideligen uppdykande hinder.

Statens bostadsfinansieringsregler utgör i dag ett hinder för flexibla lösningar. Erforderliga personalutrymmen i gruppboendet finansieras inte på ett adekvat sätt. Om man jämför med ombyggnad av ålderdomshem utgår där räntebidrag även för personalutrymmen. Denna olikhet är omotiverad. Andra problem med bostadsfinansieringen av nya gruppboende är lösningen beträffande antal boende. Erfarenheter talar för att ett större antal boende än sex, exempelvis 8-10 skulle vara bättre både ur vårdpolitisk och driftmässig synvinkel. Arbetsmiljöskalet talar också för detta.

Ett ytterligare hinder för utveckling av goda särskilda boendeformer finns i statliga krav på köksstandard, ytor etc. Många menar i dag att kök, stora ytor och hallar kan hindra utvecklingen av bra boende för senildementa människor. För människor med grava demenser är småskaligheten, kontakten och närheten till andra människor viktig.

Om man har för högt ställda krav eller för stora skillnader i kraven på bostäder för människor med stort behov av omsorg och vård så riskerar man att reglerna verkar hämmande på tillkomsten av bostäder eller att pengarna inte räcker till att ge alla den valfrihet i boendet som vi så vackert talar om.

Det är alltså viktigt att utvecklingen av omsorg och vård inriktas på ett bra boende för de flesta med behov därav, inte för några få med en mycket hög boendestandard.

En sanering av finansieringsreglerna för äldreboendet är nödvändig med det snaraste. Det måste vara fel när en kommun måste kalla ett gruppboende

för ålderdomshem för att få ett bättre låneunderlag och för att nå den flexibilitet i antal lägenheter, standard och ytor som ålderdomshemmets finansiering medger.

Mot. 1989/90
Bo230

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs
att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om reglerna för statsbidrag och bostadslån för gruppbo-
städer.

Stockholm den 25 januari 1990

Olle Östrand (s)

Iris Mårtensson (s)

Sigrid Bolkéus (s)

Sinikka Bohlin (s)

Axel Andersson (s)

Karl Hagström (s)